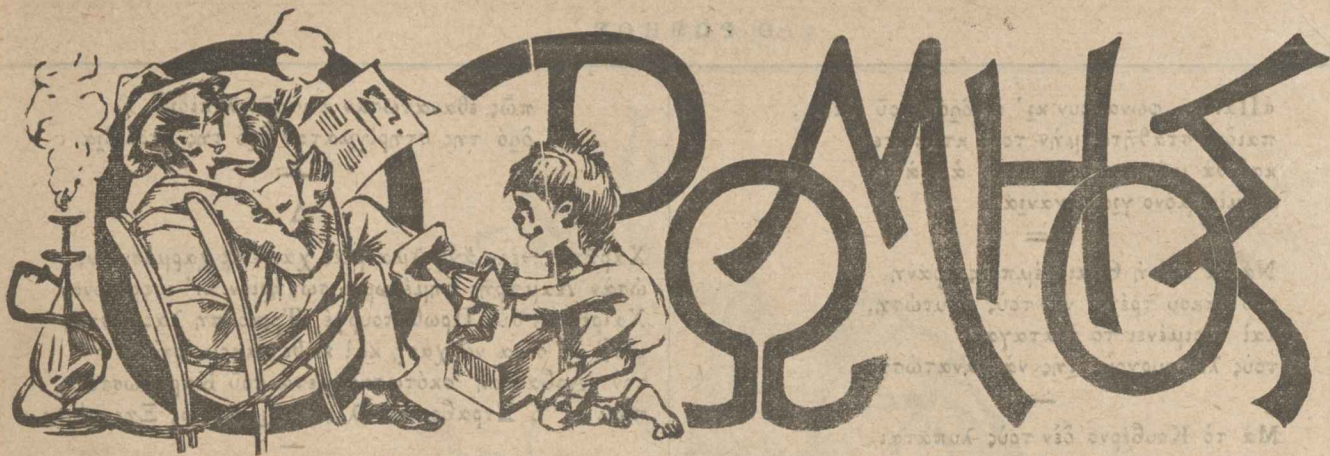

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἑννεὴντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΙΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν Ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴν — διχῶς νᾶζι καὶ ἑντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὁκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ὁτὸ χέρο**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μᾶρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Δεκάτη Σεπτεμβρίου,
φόνος ληστοῦ ἀγρίου.

Τετρακόσα ἑβδομηντα λογαριάζοιτε κι' ἑφτά,
ρῆματ' ἄρρητα γραμμένα κι' ὄλο λόγια τορνευτά.

Ἵστὸν Παππακυριτσόπουλο,
τὸ ξακουστὸ κλεφτόπουλο.

Α'

Καὶ τέλος πάντων ἔπεσες, μὲ λόγῃν ἐκτυπήθης,
καὶ τῶν δικαίων, λήτταρχε, τὸν ὕπνον ἐκοιμήθης,
καὶ τώρα κοιτέσαι νεκρὸς κι' ἀδικοσκοτωμένος
κι' ἀπὸ χαρὰν ἀνασκιρτᾷ τὸ κράτος καὶ τὸ γένος.

Εἰρήνης πνεῦμα κατ' αὐτὰς γαλήνιον ἐφύσα
κι' ὡς σύμβολόν μας ἔθαλεν ἡ προσφιλεῖς ἐλαία,
ἀλλ' αἰφνης ἤχησε φωνὴ «πρὸς τὴν Λαμίαν ἔσα
κι' ἐπιάσαν τὸν Ἀνακριτὴ καὶ τὸν Εἰσαγγελεᾶ».

Πιάνουν καὶ γράφουν μιὰ γραφὴ ἵστὸν Ὑπουργὸ Μπουφίδη·
«καὶ τώρα τί νὰ κάνωμε γι' αὐτοὺς τοὺς αἰχμαλώτους ;»
ὁ δὲ Μπουφίδης ἀπαντᾷ «σκοτῶστε το τὸ φίδι,
ὅπου μᾶς ξαναγύρισε εἰς τοὺς καιροὺς τοὺς πρώτους».

Τοῦ ξαναγράφουν «Ὑπουργέ, δὲν τὸ νομίζεις κρῖμα
Εἰσαγγελεὺς κι' Ἀνακριτὴς νὰ προσφερθῇ γιὰ θῦμα ;»
ὁ δὲ Μπουφίδης ἀπαντᾷ ; «μὴν ἔχετε σεκλέτι,
ἀλύπητα κτυπήσετε τοὺς βρωμεροὺς Τσολιάδες,
νᾶναι καλὰ τὸ κράτος μας, ἐγὼ καὶ τὸ Δοβλέτι,
κι' Ἀνακριταὶ κι' Εἰσαγγελεῖς εὐρίσκονται χιλιάδες.

«Ἐμπρὸς ἔμπρός, βαρεῖτε τοὺς εἰς τὸ σταυρὸ τοὺς σκύλους
καὶ τῶν παθῶν του ὁ ληστὴς τὸν τάραχον ἄς πάθῃ.
κι' ὅσο γι' αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς τῶν νόμων ὑπαλλήλους
ὑπομονή, μωρὲ παιδιᾶ, κι' ὁ κόσμος δὲν ἔχῃθῃ.

«Τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς πτωχοὺς κανεῖς μὴ λυπηθῇ.
ὁ Παππακυριτσόπουλος μονάχα νὰ χαθῇ,
γιατὶ τοῦ κράτους τὴν τιμὴν ὅτ' αἰεὶ τὴν θίγει
κι' ἀνοίξετε τὰ μάτια σας νὰ μὴ μᾶς ξαναφύγῃ,
καὶ μὴν ξεχνᾶτε, βρέ παιδιᾶ, τὸν Ράλλο τὸν Ἀμποῦ
καὶ τί μᾶς ψάλλει κι' ἡ Φραγκιά, ἡ πρώτη κουτσουμποῦ».

Β'

Λοιπὸν γιουρούσι. πιάνουν ταμπούρια,
βογκοῦν τὰ πεῦκα καὶ τὰ πλατάνια,
βροντοῦν τουφέκια, βροντοῦν κουμπούρια,
λάμπουν ὅτ' ἥλιο τὰ γιγατάνια.

Ἐκ τοῦ συστάδην τελεῖται μάχη...
ἀκούω γδοῦπον κι' ἀρμάτων κρότον,
κι' ἀντιλαλοῦνε αἱ γύρω βράχοι :
«ὦ δυστυχία τῶν αἰχμαλώτων».

«Παιδιά, φωνάζουν κι' οι δηό, ποῦ πάτε ;
παιδιά σταθήτε, μὴν τοὺς κτυπάτε,
καὶ θὰ μᾶς σφάζουν ὡσάν ἀρνιά
μὲ μία μόνο γιταγανιά.»

Νὰ νὰ κι' ἡ Θέμις ἐμπρός ἐφάνη,
τοῦ κάκου τρέχει νὰ τοὺς γλυτώσῃ,
καὶ περιμένει τὸ γιταγανί
τοὺς λειτουργοὺς τῆς νὰ θανατώσῃ.

Μὰ τὸ Κουβέρνο δὲν τοὺς λυπάται
καὶ παργγέλλει «παιδιά κτυπάτε,
ἀλλάξετέ τους τὴν Παναγιά
κι' ἄς πετσοκόψουν ὡσάν τραγιά
τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς δυστυχεῖς
ἀφοῦ ὁ βίος εἶναι βραχύς.

»Καθένας Ἕλληνα θὰ τοὺς ὕμνῃ
'στους χρόνους τούτους τῆς ἀσιτίας,
ὅπου σφαχτῆκαν ὡσάν ἀμνοὶ
αἵροντες ὅλων τὰς ἀμαρτίας.

»Ἐμπρός, γιουρούσι 'στὴν συμμορίαν,
κι' ἂν κομματιάσουν τῶν δηό τὰ μέλη
θὰ μείνουν ὅμως 'στὴν ἱστορίαν
καὶ τέτοια δόξα ποῖος δὲν τὴν θέλει ;

»Γι' αὐτὰ τὰ σφάγια παντοῦ λατρεία,
ὁ θάνατός των ζωὴ γιὰ 'μᾶς,
κι' ὁ βρωμολήταρχος κι' ἡ συμμορία
κεφτές ἄς γίνη καὶ κυμᾶς.»

Γ'.

Πῶ πῶ τρομάρα, πῶ πῶ σφαγή !...
αἱματωμένη βουίξ' ἡ γῆ,
μὴδὲ τοὺς θάμνους κουνεῖ τῆς φτέρης
κανεὶς κρυμμένος ἐκεῖ λαγός,
κι' ὄρμαξ' ἱφθήρης ὁ Δηλαβέρης,
ὁ ἔξιδελφός μας ὁ λοχαγός,
ποῦ τώρα κι' ἄλλοτε μὲ τὸν Τερτίπη
ἐδείξε φρόνημα πῶς δὲν τοῦ λείπει.

Ἀλλὰ μὲ στήθος κι' ὀρθὸ κεφάλι
ἐμπρός 'στά βόλιν προβάινουν κι' ἄλλοι,
κι' ὁ Σπηλιωτόπουλος κι' Ἀποκορίτης
σπαθὶ γενναῖο ξεφικαρόνει,
κι' ὁ μεγαλάνυμος ὁ συμμορίτης
μὲ τοὺς συντρόφους τὰ κκαρόνει.

Δύο καὶ μόνον ἱππεῖς ἐκεῖ
ἀρματωμένοι σάν ἀστακοί,
δηό χωροφύλακες, λεβένταις ποῦροι,
ὅπου συνώδευαν τοὺς δικαστάς,
ἀμέσως τὸκοψαν κι' οἱ δηό κουμποῦρε
σάν ἀντικρύστηκαν μὲ τοὺς ληστές.

Χαράς καὶ λύπης καινούριο δράμα,
μαζί μὲ γέλιο καὶ μαῦρο κλάμμα...
βαρυστενάξαν καὶ στρατιῶται
κι' ἡ Θέμις ἐκλαψε σάν εἶδε τότε

πῶς ἐθανάτωσαν ληστῶν λεπίδια
δηό τῆς στηρίγματα, δηό τῆς στολίδια.

Δ'

Χαρήτε... νέον ἄγγελμα μᾶς χαιρετᾷ χαρμόσυνον,
ὡσάν Λαμπρὴς ἡμέρωμα σωτήριον κι' εὐφρόσυνον.
Χαῖρε καὶ σὺ, Πρωθυπουργέ, Τρικούπη λαοσώστα,
μαζί μὲ σένα νὰ χαρῇ καὶ κάθε κακομοίρης...
τὸν Ἀρβανίτη 'σκότωσαν μετὰ τοῦ Καρακώστα,
πάει κι' ὁ Στραβοκάπουλος, ὁ κι' ἄλλως Ἐηροτύρης.

Ἡ βασιλεία τῶν ληστῶν ἀρχίζει νὰ ξεπέφτῃ
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς σαλτάρει ὡς ἀπάνω
καὶ τραγουδεῖ χορεύοντας ασκοτώσαμε τὸν κλέφτη,
τὸν Παππακυριτσόπουλο, τὸν πρῶτο καπετάνο.

«Σὰν δανειστής μᾶς ἔρεψε καὶ τοῦτο τὸ σκυλί,
μὰ τέλος τὸ κατώρθωσα τῇ φούρκα μου νὰ βγάλω,
κι' ἂν τύχῃ νὰ σκοτώσωμε κι' ἐκείνον τὸν Τσουλή
ἐ! τότε κι' ὁ συμβιβασμός τελειώνει δίχως ἄλλο.»

Κι' ἐκεῖ ποῦ λέγωντας αὐτὰ δὲν ἦταν 'στά σωστά του
αἰμοσταγῆς ὁ λήσταρχος ἔζωντάνεψε 'μπροστά του,
κι' ὁρὲ Μυλλόρδο, τοῦ 'μιλεῖ, μὲ τὰ 'ψηλά κολλᾶρα
στάσου καὶ 'πὲς μου 'γρήγορα ποῦ μᾶς τὴν πᾶς τὴν κλάμ.

«Σκύψε 'μπροστά μου μπρούμυτα καὶ κάνε μιὰ μετάνοι,
ἐγὼ μ' ἐκείνος ὁ ληστής κι' ὁ μπόγιας ὁ βερβάτος,
ποῦ δίχως βούλαις ἔθραξα σάν Βασιλῆας φερμάνια
κι' εἶχα 'δικό μου ρεμπελιό, Βασίλειο καὶ κράτος.

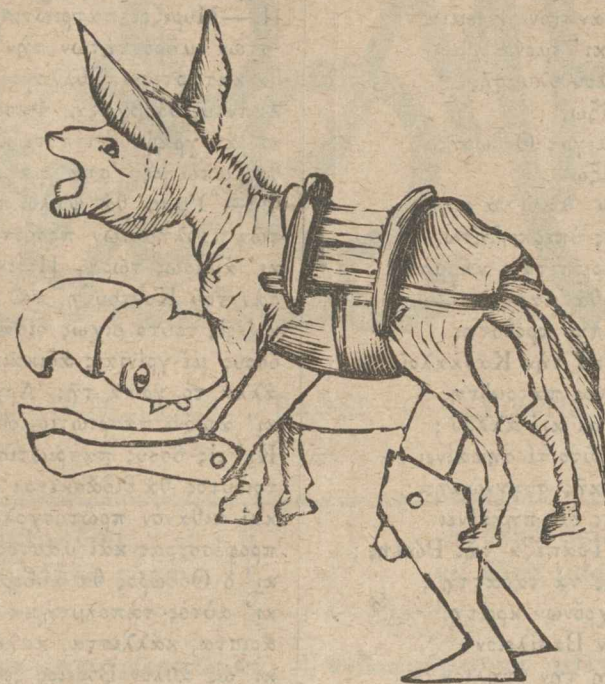
«Κι' ἔτρεψε κάθε σύντροφος καὶ καθεμιὰ 'συντρόφισσα
καὶ μάτια τὰ φερμάνια μου 'διαβάζανε κλαμμένα, ἢ
κι' ἄς ἔχῃς χάρι, μπίρο μου, ποῦ πρὶν τῆς ὥρας 'φόρησα,
ἄλλοιως φερμάνι 'σκόπευα νὰ βγάλω καὶ γιὰ σένα.

«Κι' ἄς μάθῃ καθ' ἐλευθέρως καὶ κάθε παστρικός σας
πῶς τὸ 'δικό μου ρεμπελιό δὲν φθάνει τὸ 'δικό σας.
Γιὰ κύτταξε τὰ 'μάτια μου καὶ μὴν κουνᾶς τοὺς ὦμους...
μὲ τῆς βαλβίδες, ὁρὲ πρᾶ, τῆς βίδες μας 'σαλῆψατε,
ἐγὼ κι' ἂν εἶχα ρεμπελιό, ἀλλὰ δὲν εἶχα νόμους,
μὰ σεῖς μὲ τούτους, μπίρο μου, τὸ παραρεμπελῆψατε.

«Ὁ νόμος σας κατάντησε τοῦ δρόμου κουρελῆς
καὶ μὲς 'στά μούτρα φτύσιμο θὰ θέλῃ ὁ Τσουλῆς
ἂν μ' ὅλους τοὺς συντρόφους του ἡμέρα μεσημέρι
δὲν στήσῃ 'στὴν πρωτεύουσα τὸ κλέφτικο λημέρι,
κι' ἂν δὲν συλλάβῃ κι' ὅλον σας τὸν Ἀρειο τὸν Πάγο
καὶ δὲν τὸν σφάζῃ, μπίρο μου, γιὰ μιὰ στιγμή σάν τρᾶν.»

«Ἐ! στρουγγα, ὁ τσοπάνης σου τί λόρδα ποῦ τραχάει...
ἐμπήκαν κλέφταις 'στό μαντρεῖ καὶ βαί βαί βαί,
καὶ σήμερα μὴδὲ ψωμί δὲν ἔχ' ἡ καρβανά σας...
ὁρὲ Μυλλόρδο μπίρο μου, τί κούναγε ἡ μάνα σας ;»

Εἶπεν αὐτὰ κι' ἀγριωπὸς τὸν Λόρδο παρητήρει
κι' ὁ Καρακώστας 'πρόβαλε μετὰ τοῦ Ἐηροτύρη,
κι' ἀμέσως μ' ἓνα λύγισμα τῆς μέσης των ἀντάμικο
ἐπιάσαν τὸν Πρωθυπουργὸ κι' ἐχόρεψαν τὸ Τζάμικο.

Σὰν ἄκουσε κι' ὁ Φασουλῆς, ποῦ γι' ἄνθρωπος πιστεύεται,
μὲ τοῦ γαϊδάρου τὸν ὄρρον ἡ φθίσις πῶς γιατρεύεται,
ἐπῆρε τὴν γαϊδάρα τοῦ 'στὴ ράχη του καθβέχλα
καὶ ζήτη τῆς γκαρίζοντας τὸ βάζει 'στὴν πηλάλα.

Ὁ Λόρδος μιὰ σηκόνεται καὶ μία κάτω σκύφτει
καὶ ταμπουράδες ἐπαίζαν, σαντούρια καὶ βιολιά,
κι' ὁ Ἐηροτύρης ἔβγαλε μεγάλο τυροτρίφτη
κι' ἔτριβε καὶ ἔξαντρίβε τοῦ Λόρδου τὴν κοιλιά.

Ε'.

Κι' ὁ Βασιλεὺς μας τᾶμαθε 'στὴν Κοπενάχη πέρα
κι' εἶπε καὶ πάλιν χαρωπὸς 'στὸν γέρο του πατέρα :
«Μπαμπᾶ μου, κι' ἄλλο ξαφνικό μᾶς 'μήνυσαν μαντάτο,
ὁ Παππακυριτσόπουλος μὲ τρόπον προπετῇ
συνέλαβε κι' ἐσκότωσε εἰς τὴν Λαμῖαν κάτω
ἓναν Εἰσαγγελέα μᾶς κι' ἓναν Ἀνακριτῇ.»

Καὶ τοῦπε ὁ πατέρας του «μὴν προχωρῆς, σταμάτα...
μπᾶ! σὲ καλὸ σου, γυῖόκα μου, μὲ τούτα τὰ μαντάτα...
ἔλα καὶ πάλιν ὅπως πρὶν νὰ σὲ γλυκοφιλήσω,
κι' ἂν μόλις 'πάτησες ἐδῶ ν' ἀλλάξῃς τὸν ἀέρα
τόσα καλὰ κοπαδιστά σ' ἐπῆραν ἀπ' ὀπίσω
φαντάσου πᾶς τί θὰ γενῇ σάν φθάσῃς ἐκεῖ πέρα.»

ΣΤ'.

Πολλοὶ πικρὸς ἐθρήνησαν τὸν λήσταρχον ἐκείνον
καὶ 'βουίξε τὸ τέλος του καὶ μέσα 'στό Πεκίνον,
καὶ τοῦ ληστάρχου 'πήρκεν τὴν ἀσημένια παλα,
τὴν μαῦρη φουστάνια του, τὸ φέσι του καὶ τᾶλλα,
καὶ μετὰ σέψιν ὄριμον καὶ πατρι-τικὴν
'στὴν Ἐταιρίαν τᾶπειλαν τὴν Ἐθνολογικὴν
νὰ μείνουν ὡς κειμήλιον
μὲς 'στό χαρτοβάσιλειον.
κι' ὅλ' οἱ μεταγενέστεροι νὰ μαθουν πατριῶται
ποῖος ἦταν, ποῦ 'γεννήθηκε, πῶς 'πέθανε καὶ πότε.

Φασουλῆς καὶ Περικλῆτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Θὰ γίνω νέος ἄνθρωπος καὶ πρόγραμμα θ' ἀλλάξω,
ὑπὲρ πατρίδος θαυμασμοῦ, 'στό μέλλον θ' ἀλλαξῶ,
κι' ἂν ἡ κοιλιά μου γουργουρᾷ καὶ παίζῃ Καραῖσκο
ὅλα τῆς ροδὸς ἄχαρι καὶ μέλι θὰ τὰ 'βρίσκω.
Δὲν εἶναι πλέον τοῦ συρμού ἡ γρίνια κι' ἡ μουμουῖρα,
τῆς μόδας τώρα ἔγινε νὰ μὴν τὰ βλέπῃς σκούρα,
τὴν σκαρφή τέττερε νὰ λὲς καὶ τζάνερα τὰ σῦκα,
καὶ σάν πεινᾶς νὰ φαίνεσαι πῶς 'χόρτασες γιὰ πίκρα.
Κι' ἐγὼ ποῦ πάντα τοῦ συρμού καὶ τῆς κακαρίας
προβάλλω λᾶτρης ἑξαλλος καὶ πούρος θιασώτης
ὁ ἀκολουθῶ, Περικλῆ, τὰς νέας θεωρίας
καὶ τοῦ λοιποῦ ἐμβρόντητος θὰ γίνω πατριώτης,
κι' ἂν ἡ πατρίς χρεωκοπῇ δὲν θὰ μὲ μέλῃ δαῖρα
κι' ἂν εἰς τοὺς ξένους φαίνεται μουρλῶζα κακοσύνα,
ὅμως γιὰ μὲ θὰ κολυμπᾷ πλουσία 'στὴν χρυσὴν
καὶ θὰ φωνάζω πάντοτε εἰς τὴν διαπορῶν
ὅτε δὲν κάνουν, Περικλῆ, τὰ πλούτη τῆς νιᾶς
κι' ἀπ' τὰ καλαμοβράχια τῆς κατρακυλᾷ χρυσάφι.
Καὶ πουλημένους θὰ καλῶ προδότας τῶν προγόνων
ὁπόσους τῆς πατρίδος των ἀνάνδρας ἐπιλαθονταί,
κι' ἂν ὁ Τρικούπης στέκεται σὲ μιὰ βελβίδα μόνον
κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα τραγουδᾷ τρία πουλάκια καθονταί,
ἐγὼ θὰ στέκωμαι σὲ δηό μὲ νάξια κι' ἀσικλῖνια
κι' ἐκείθεν τὸν Πρωθυπουργὸ θὰ χαιρετῶ τὸν ὕπατο,
καὶ θὰ τῆς πέρνω κάποτε ὡς εἶδος δεκανίκια.

Μαζί σου ή και μόνος μου να θγαίνω 'στὸν περίπατο.

Π.—Κι' ἐγὼ κοντά σου θά θρηνηῶ σὰν τὸν Ἱερεμία
καὶ θά σοῦ λέω «Φασουλῇ, δός μου κι' ἐμένα μία».

Κι' ἂν γιὰ τὸ κράτος κάποτε κακὸ μοῦ φλυαρῇς
γεραῖς θά σοῦ τῆς βρέξω,

κι' ἂν πάη μὲς 'στὴν Καρκαλοῦ ὁ μέγας Θεοδώρης
κι' ἐγὼ κοντά θά τρέξω.

Κι' ἂν τὸν ἰδῶ τοὺς βράχους της σὰν 'λάφι νὰ πηδᾷ
κι' ἐγὼ μ' αὐτὸν ἀκράτητος θά τοὺς ὑπερπηδῇσω,
κι' ἂν τὸν ἰδῶ τῆς ἄσπραις του μπαρμπέταις νὰ μαδᾷ
κι' ἐγὼ τὸ μαῦρο μουσι μου ἀμέσως θά μαδῇσω.

Τελείωσαν τὰ ψέμματα...δὲν θᾶμαι πιά προδότης
κι' ἐκ τῆς βλαβίδος, Φασουλῇ, κι' ἀπὸ τὴν Καρκαλοῦ
θά λέγω πρὸς τοὺς Ἕλληνας σὰν φίνος πατριώτης:
αἰγιατὶ δὲν βλέπετε, παιδιὰ, τί γίνεται κι' ἄλλου;
Κι' ἂν τὰ ταμεῖα κλέπτονται μὲ τοῦτο τί σημαίνει;
ἄς τύχουν ὅλ' οἱ κλέψαντες τῆς γενικῆς συγγνώμης...

γιατί, βρέ κουτομόηδες, κι' ὁ νοῦς σας δὲν πηγαίνει
εἰς τοῦ Λεσσέψ τὸν Παναμά, 'στὴν Τράπεζα τῆς Ρώμης;
Γιατί καὶ φύλλου πήδημα τὸ κράτος νὰ ταραττή;
δὲν βλέπετε πῶς κατανοῦν χιλίων χρόνων κράτη,
καὶ τῆς Ἑλλάδος θέλετε τὸ χθεσινὸν Βασίλειον
μὲ θαύματ' ἀλλεπάλληλα νὰ σκιαῇ τὴν ὑφήλιον;
Δὲν σκέπτεσθε, μουρμούρηδες ἐξώλεις καὶ προώλεις,
ἂν ἔν μικρὸν Βασίλειον ἐξῆντα χρόνων μόλις
κατάρθωσθε τὴν κανονιὰ τῶν δανεικῶν νὰ σκάση,

τί μέλλον ἔχει προκοπῆς ὁπόταν τὰ χιλιάση;
Φ.—Κι' ἐνῶ τοιαῦτα, Περικλῇ, ἐξ ὑψηλοῦ θά σκούζης
καὶ τοὺς προδότες τοὺς κρυφοὺς πατόκορφα θά λούζης,
ὡσὰν ἡχὼ θά σ' ἀπαντῶ: «τσαμποῦνα, Περικλέτο,
τὴν τόσην ὀλβιότητα τοῦ τρισολβίου γένους,
γιὰ 'μένα βάζε πάντοτε λουστρίνι στιβαλῆτο
καὶ μοναχὰ ξυπόλυτος περπάτει γιὰ τοὺς ξένους».

Ὡς πότε πιά τὸν τόπο μας σκυλίσια θά τὸν 'βρίζωμε
καὶ μήτε τὰ καλὰ του κἂν δὲν θά τ'αναγνωρίζωμε;
γιατί δὲν λέμε καὶ γι' αὐτὸν καμμία τσιριμόνια,
μὰ πάντα τῆς κκογλωσσιᾶς μᾶς πιάνουν τὰ δαιμόνια;
γιατί παραφρενιάζωμε κατὰ τῆς ἀσφαλείας
σὰν 'δοῦμε κλέφτη 'στὸ βουνὸ μὲ ψειριασμένη κάππα;
δὲν βλέπετε καὶ τοὺς ληστὰς τῆς φίλης Ἰταλίας,
ὁποῦ θά κλέψουν ἐξαφνα κι' ὁλόκερο τὸν Πάππα;
καὶ ποῖος εἶδε πουθενὰ τῆς εὐτυχῆς μας χώρας
τάς τρομεράς τῶν Ἰταλῶν Μαφφίας καὶ Καμόρας;
κι' ἂν μὲ φερμάνια 'γύρευε τὸ κράτος ν' ἀπειλῇ
ὁ Παππακυριτσόπουλος μ' ἐκεῖνον τὸ Τσουλῇ,
γιὰ τοῦτο τὸ κεφάλι σου 'ψηλὰ νὰ τὸ βαστάς...
ἐμεῖς σ' ἐκείνους εἶπαμε νὰ κάνουν τοὺς ληστὰς,
γιὰ νὰ φανῇ, βρέ Περικλῇ, 'στῆς Δύσεως τὰς σφαίρας
πῶς πᾶνε κόντρα κι' οἱ Ρωμηοὶ 'στῶν Ἰταλῶν τῇ ράτσα,
πῶς κράτος εἴμεθα κι' ἐμεῖς ποιότητος δευτέρας
καὶ δύσκολα δεχόμεθα καὶ μιὰ τῶν Φράγκων μπάτσα.

Ἔλα καὶ μὲνε Περικλῇ, κι' οἱ ὁλοὶ ἀλαμπρατσέτα
μόνον τοῦ κράτους τὰ καλὰ νὰ βλέπωμε μὲ λούπα,
χωρὶς κρυφὰ καὶ φανερά νὰ στρώνωμε πετσέτα
κι' ἀόκως νὰ τοῦ σέρνωμε ὅσα δὲν σέρν' ἡ σκούπα.
Χαρά σ' ἐκείνους τοὺς Ρωμηοὺς, ποῦ τοὺς πλανοῦν τὰ ψέμματα
καὶ βλέπουν τὸ Ρωμαϊκὸ μὲ κάτασπρα φορέματα,
καὶ δυστυχία, Περικλῇ, καὶ μαῦρη συμφορὴ
εἰς ὅσους βλέπουν μοναχὰ τὰ σάπια του κουρέλια.

Ἄφινε τὴν σαπίλα μας οἱ ξένοι νὰ κυττάζουν
κι' ἐκεῖνοι νὰ τὴν ἐρευνοῦν καὶ νὰ τὴν ἐξετάζουν,
κι' ἂν ἡ ψυχὴ σου πράγματι τοὺς Ἕλληνας ἠγάπησε

δεῖχνε 'στους ἐξω μοναχὰ τὸ μέρος ποῦ δὲν 'σάπισε.

Π.—Μυρίζει πατριωτισμὸς ἀπ' ὅπου κι' ἂν στραφῶ,
'στῶν ἐμβρονητῶν τὴν Σχολὴν θά πάω νὰ γραφῶ,
θά καταρτίσω Σύλλογον, θά παίξω ρόλο Δούνη,
καπνοὺς θά βγάλῃ, Φασουλῇ, τὸ κάθε μου ρουθούνη,
κι' ἂν γράψουν τίποτε κακὸ τῶν προδοτῶν τὰ φύλλα
θά 'μπῶ μὲς 'στὰ γραφεῖα των νὰ τοὺς τὰ κάνω νίλα.

Φ.—Ὑμνον θά ψάλλω πάντοτε 'στὸ κράτος ἐπινίκειον,
τῶν πουλημένων προδοτῶν θά σφίξω τὸ καρῦδι,
κι' ἀμέσως τώρα, Περικλῇ, θ' ἀνοίξω μέγα Λύκειον
σὰν τοῦ Κουτούζη, τοῦ Μακρῇ, καὶ τοῦ Διοσκουρίδη,
κι' εἰς τοῦτο δίχως διδασκτρα θά δέχωμ' εὐχαρίστως
ὅσους μὲ γρίνιαις ἀδικαίς ταῦτιά μας δὲν ἐσκότισαν,
ἀλλὰ τὸ γάλα τῆς Ἀρχῆς ἐβύζαξαν ἀπλήστως

κι' ἀφρίονι πατριωτισμοῦ ἢ μάνναις των τοὺς 'πότιταν.
Κι' εἰς ὅσους πατριωτισμὸν ἀληθινὸν πεινᾶνε
τοιούτος θά διδάσκειται μετὰ παροξυσμοῦ,
καὶ πιθανὸν πρωτόσχολος ὁ Θεοδωράκης νᾶναι,
προφέσσοντας καὶ μάστορης τοῦ πατριωτισμοῦ,
κι' ὁ Θεόδωρος θά κυβερνᾷ καὶ θά τοὺς δηγῇ
κι' αὐτὸς τάπολυτήρια θά τὰ βαθμολογῇ,
ἄριστα, κάλλιστα, καλῶς, λίαν, σχεδόν, μετρίως,
κι' ὡς ἄθλον Βόρειος ζεστός θά δίδεται καὶ κρύος.

Π.—Ὅλα λαμπρὰ κι' ἀλάνθαστα... καὶ τάχα τί κερδίζω
ὅταν τοὺς πατριώτας μου συχνὰ κακοκαρδίζω;

γιατί, μωρέ, καὶ τὰ στραβά νὰ μὴν τὰ βλέπω ἴσα
καὶ νὰ λυσσᾷ τὴν γλώσσαν μου κακολογίας λύσσα;
Πρωθυπουργοὶ κι' Ὑφυπουργοὶ, Τρικουπηδες Σωτῆρες,
Ράλληδες, Δεληγιάννηδες, καὶ Πίτ καὶ Καραπάνοι,
σὰν οὐρανοκατέβατοι μοῦ φαίνονται φωστήρες
καὶ τὸ κατὰξερο ψωμὶ θαρρῶ γιὰ παντεσπάνι.

Φ.—Μὲ τὸ κινούριό μας κρασί ἐβίβα τῆς Ἑλλάδος...
τρέξε ποῖον ἀμβρόσιον ἐκ σταφυλῆς εὐχύμου...

ὅλα κορδόνι, Περικλῇ, κι' ἀνθίζει κάθε κλάδος,
ἡ Βασιλεία τζόγια μου, τὸ Σύνταγμα ψυχὴ μου,
Διοίκησις καρδοῦλα μου, Δικαιοσύνη μάλαμμα,
Παιδεία τὸνομά της λὲς καὶ τρῶς ζαχαροκάλαμα...
Οἰκονομία τρεῖς φοραὶς ψυχὴ μου καὶ ματάκι μου
καὶ πιάστε τὴν κοιλίτσα σας, μωρέ πατριωτάκια μου.

Ὡφέλειαις ἀπὸ παντοῦ χωρὶς καμμιά ζημία,
ἀσφάλεια τρομακτικὴ καὶ τάξις φρικαλέα,
κι' ὁ Παππακυριτσόπουλος σκοτίνει 'στὴ Λαμία
τὸν κύριον Ἀνακριτὴν καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Καὶ τώρα τρέχω, Περικλῇ, καθβάλα σὲ ψοφάλογο
τοῦ νέου πατριωτισμοῦ νὰ γράψω τὸν δεκάλογο,
κι' ἕνα μονάχα μὲ λυπεῖ 'στὰ ταῦρινά μας χρόνια
πῶς 'ρῆμαξε θανατικὸ τῆς Ἀνδρού τὰ λεμόνια,
καὶ θά μᾶς λείψουν 'γρήγορα κι' αὐτὰ τὰ σκαπιζόμενα
γιὰ κάθε Κάλχαντα σοφὸ καὶ ρήτορα Παλαίμονα.

Π.—Κι' ἐγὼ μαζί σου, Φασουλῇ, πετῶ σὰν τσιλιβήτρα
'στὸν νέον πατριωτισμὸν νὰ 'μπῶ τὴν κολυμβήθρα,
καὶ φροντίσε νὰ 'βοῇς γωνὸ κι' ἐμένα νὰ βαπτίσῃ
κι' ὅσοι ὁλοὶ τρεῖς 'στὰ μούτρα σου, διαβόλου στοκαφίσι.

Τὸ ΣΚΡΙΠ τὸ ζυμωμένον μὲ ἄλλας Ἀττικόν,
ὁποῦ σκορπίζει γέλοια καὶ πνεῦμα δηκτικόν,
'στὸ δεύτερον εἰσῆλθε τῆς ἡλικίας ἔτος,
ἐφ' ᾧ καὶ τὸ συγχαιροῦν πολλοὶ κι' ὁ Περικλέτος.
Τὸ ΣΚΡΙΠ ἀξίζει πάσης γενναίας συνδρομῆς
καὶ στίχους πότε πότε θά γράφωμεν κι' ἐμεῖς.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολὺς.